

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie przedstawia cztery zarzuty na poparcie swego odwołania.

W swym pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd naruszył zasadę indywidualizacji kary, gdyż orzekł, że Komisja nie była zobowiązana do przeprowadzania odrębnej analizy poszczególnych elementów naruszenia, skoro istniało jedno naruszenie i wspólna strategia przyjęta przez wszystkich uczestników kartelu. Taka ogólna analiza naruszenia w połączeniu z brakiem rozgraniczenia odpowiednich rynków produktów bądź niewyodrębnieniem kategorii rozpatrywanych produktów doprowadziła do ustalenia kwoty grzywny, która nie była proporcjonalna do rzeczywistej wagi naruszenia popełnionego przez każdego z uczestników kartelu.

W swym drugim zarzucie spółka wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd wypaczył znaczenie decyzji Komisji w zakresie, w jakim uznał, że przy ustalaniu kwoty grzywny instytucja ta wzięła pod uwagę konkretny wpływ kartelu na rozpatrywany rynek, podczas gdy sama Komisja przyznała, zarówno w swej decyzji z dnia 3 grudnia 2003 r., jak i podczas toczącej się przed Sądem rozprawy, iż wpływu tego nie dało się dokładnie zmierzyć. Popełnione naruszenie zakwalifikowano bowiem jako „bardzo poważne” wyłącznie na podstawie jego charakteru i zasięgu geograficznego.

W swym trzecim zarzucie strona wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania poprzez utrzymanie w mocy odmowy przez Komisję dodatkowego obniżenia, na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, nałożonej na nią grzywny, podczas gdy zdecydowała się na takie obniżenie między innymi w odniesieniu do dwóch innych, konkurencyjnych względem wnoszącej odwołanie, spółek. Sąd nie uwzględnił też w wystarczającym zakresie i nie potraktował jako okoliczności łagodzącej faktu, że w toku postępowania strona wnosząca odwołanie ściśle i trwale współpracowała z Komisją.

W swym czwartym i ostatnim zarzucie Carbone Lorraine twierdzi wreszcie, iż Sąd naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania, ponieważ uznał, że spółka ta nie mogła skorzystać z obniżenia grzywny ze względu na poważne problemy finansowe, z jakimi się borykała, podczas gdy tę samą przesłankę uznano jednak za wystarczającą do obniżenia kwoty grzywny nałożonej na inną spółkę, konkurencyjną względem wnoszącej odwołanie.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17/62 z dnia 7 lutego 1962 r., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 traktatu (Dz. U. 13, s. 204).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(³) Dz.U. 2004, L 125, s. 45.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**(Sprawa C-556/08)**

(2009/C 44/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/36 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ustanowieniu takich przepisów, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 27 października 2007 r.

(¹) Dz. U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**(Sprawa C-557/08)**

(2009/C 44/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i A. A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy 2005/35/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa, a w każdym razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich ustanowieniu, Zjednoczone Królestwo naruszyło swe zobowiązania ciążące na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin przewidziany na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął z dniem 1 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-561/08 P)

(2009/C 44/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: M. Gerasimos Potamianos

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04;
- uznanie skargi Gerasimosa Potamianos za niedopuszczalną;
- orzeczenie, że każda ze stron poniesie koszty własne w tej instancji oraz w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Komisja kwestionuje dokonaną przez Sąd kwalifikację powiadomienia doręczonego drugiej stronie postępowania odwoławczego w celu poinformowania jej o nieprzedłużeniu zawartej z nią umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego. Powiadomienie to zostało uznane przez Sąd za odrębną decyzję organu upoważnionego do zawierania umów o pracę. Tymczasem z orzecznictwa Trybunału, a w szczególności z wyroku z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-417/05 P Fernández Gómez, wynika w sposób wyraźny, że powiadomienie takie ma czysto informacyjny charakter i jedynie klauzula umowy, w której jest mowa o tym, iż umowa nie zostanie przedłużona po upływie czasu, na jaki została zawarta, jest niekorzystnym aktem. Zważywszy, iż umowy nie zaskarżono w przewidzianym prawem terminie, Sąd powinien był odrzucić skargę jako niedopuszczalną.

Niewzględniając tego orzecznictwa, Sąd miał zatem doprowadzić do powstania sytuacji niepewności prawnej, zarówno dla Sądu do spraw Służby Publicznej, jak i dla Komisji i innych instytucji, które zawarły umowy podobne do umowy będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-566/08)

(2009/C 44/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (Przedstawiciele: R. Passos, G. Mazzini i D. Gauci, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/780/WE z dnia 29 września 2008 r. dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Porozumienia w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego⁽¹⁾, z powodu naruszenia traktatu WE;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.